



Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet
Postboks 8004 Dep.
0030 OSLO

Postmottak@fad.dep.no

Dato: 13.09.2013

Deres ref:
13/1249

Vår ref (saksnr):
201302737-3

Saksbeh:
T.Lind

Arkivkode:
042

HØRING - ENDRINGER I EFORVALTNINGSFORSKRIFTEN - DIGITAL KOMMUNIKASJON SOM HOVEDREGEL

Oslo kommune viser til høringssak om endringer i eForvaltningsforskriften fra Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet (FAD) med frist 13.09.2013.

Nedenfor følger høringsuttalelse vedtatt av byråden for finans på vegne av Oslo kommune:

Kommunens interesser

Sentrale hensyn sett fra kommunens side er at ordningen med digital postkasse er tillitvekkende, og at regelverket er klart og entydig, slik at ordningen er enkel å praktisere, og at det er lite rom for tvil når kommunen benytter seg av det. Kommunen har lagt vekt på dette i arbeidet med kommentarer og utarbeidelse av høringsuttalelse.

Kommunens mottagere og eksisterende løsninger

Det eksisterer i dag en løsning som benytter den offentlige felleskomponenten Altinn som Sikker digital postkasse, både for utsendinger til innbyggere og næringsliv. Oslo og flere kommuner benytter meldingsformidleren (SvarUt) og Sikker digital postkasse (Altinn) for å håndtere digitale forsendelser. I høringsnotatets pkt 4.2 første avsnitt, s 14. mangler derimot beskrivelse og vurdering av at Altinn-løsningen allerede per i dag benyttes som formidler av digital post *til innbyggere*. Det faktum at Altinn allerede i dag formidler digital post fra forvaltningen til innbyggere i tillegg til næringslivet, mener vi er sentralt som grunnlag for utarbeidelse av gode forskriftsbestemmelser.

Oslo kommune mener derfor det er en utfordring at forslag til endringer i eForvaltningsforskriften utelukkende fokuserer på ny løsning for sikker digital postkasse, og at regelverket ikke er tilpasset eksisterende løsninger. Alternativt ber vi om at departementet vurderer unntaksbestemmelser for kommunal sektor. Vi er også av den oppfatning at en slik stor endring som nå foreslås i større grad burde ivareta hensyn for utsending av digital post til næringslivet (se for øvrig kommentar knyttet til § 2 under).

Meddelelse av enkeltvedtak og klagefrist

Meddelelse fra forvaltningsorgan, herunder underretning om enkeltvedtak er regulert i eForvaltningsforskriften § 8. Utgangspunktet for når klagefristen begynner å løpe skal være når

vedtaket er gjort tilgjengelig i den digitale postkassen eller tilgjengelig fra annet informasjonssystem, og varsel om dette er sendt til mottaker. Dersom parten ikke har skaffet seg tilgang til enkeltvedtaket innen én uke fra det tidspunktet vedtaket ble gjort tilgjengelig og varsel ble sendt, skal parten varsles på nytt. Tidligere ordning med varsel i vanlig post når meldingen ikke åpnes, er fjernet.

Forslaget til regler om fristutgangspunkt fremstår umiddelbart som relativt klart og entydig. Dette sikrer forutberegnelighet ved praktiseringen av reglene. Reglene om fristutgangspunkt bør imidlertid være realistiske. Dette kan det være vanskelig å si noe sikkert om før ordningen har fått virke en stund. Rutinene for underretning bør også være i samsvar med alminnelige krav til god saksbehandling. Dersom reglene er for strenge, vil kommunen kunne motta et større antall begjæringer om oppreisning av klagefristen etter forvaltningsloven § 31 nr. 1. Forvaltningen har etter denne bestemmelsen adgang til å gi oppreisning blant annet dersom det ikke kan legges den private til last at klagefristen er oversittet. Et større antall begjæringer om oppreisning vil øke saksmengden, og dermed ressursbruken, for kommunen.

Vedtak og varsel kan komme til partens kunnskap senere når det er brukere som av ulike sosiale eller helsemessige grunner ikke benytter digital postkasse, men heller ikke har reservert seg. Kommunen har i slike tilfeller mulighet til å la være å benytte digital post som kommunikasjonskanal. Hvis kommunen først blir klar over partens alvorlige situasjon etter at det digitale varselet er sendt, vil et alternativ for å ivareta slike situasjoner være at forskriften tar inn en standardisert regel om fristutskyttelse. På den bakgrunn kan det synes hensiktsmessig at forskriften tok høyde for at det må ettersendes varsel pr. vanlig brev i slike tilfelle. I så fall bør forskriften inneholde en regel om klagefristens utgangspunkt. Disse forholdene underbygger at departementet bør vurdere om det er hensiktsmessig med en absolutt frist, slik som foreslått.

Reservasjonsretten

Registrering av hvem som har utøvd reservasjonsretten, vil etter forslaget ikke være en oppgave for kommunen. Oslo kommune støtter at lokal reservasjonsløsninger ikke forskriftsfestes da dette i utgangspunktet fører til unødvendig kompleksitet, og behovet for fellesfunksjonalitet i kommunens ulike virksomheter vil ikke løses.

Øvrige kommentarer til enkeltbestemmelser

§2 første ledd – definisjoner

Oslo kommune ser det som nyttig at sentrale, gjennomgående – og til dels nye – begreper defineres i forskriften. Kommunen har kommentarer til enkelte av forslagene, og forslår også at det vurderes å definere ytterligere begreper. I § 2 (3) defineres avsendervirksomhet som ”offentlig virksomhet som har inngått avtale med sentralforvalter om bruk av løsning for digital post fra forvaltningen”. Hva som defineres som en avsendervirksomhet kan ha økonomiske og administrative konsekvenser. Oslo kommune legger til grunn at én kommune anses som én avsendervirksomhet.

I forslaget defineres ”mottaker” som ”privatperson og enhet som ikke er registrert i Enhetsregisteret.”, jf. forskriften § 2 nr. 6. Oslo kommune mener at næringslivet også må inngå i definisjonen av ”mottaker”. Jf. også forvaltningsloven § 15 a første ledd om at ”Et forvaltningsorgan kan benytte elektronisk kommunikasjon når det henvender seg til andre”, bestemmelsen omfatter alle, både privatpersoner og næringsliv. Forskriftens bestemmelser om rett til reservasjon, jf. § 8 (2), kan derimot begrenses til kun å gjelde privatpersoner og ikke

næringslivet. Vi anser den generelle innsnevringen departementet gjør i forskriften ved at næringslivet ikke er inkludert i de nye tilleggsbestemmelsene, ikke er forenlig med eForvaltningsforskriftens formål og anvendelsesområde, jf. forskriften § 1.

”Meldingsformidler” er ikke definert i forskriftens § 2. Oslo kommune foreslår at begrepet defineres i henhold til figur 2 i høringsnotatet s. 16. Der fremgår det at meldingsformidler er en egen komponent i sikker digital posttjeneste, på samme måte som digital postkasse. Meldingsformidler er sentral i løsningen fordi det reduserer kompleksitet og sikrer ett grensesnitt mot de ulike postkasseleverandørene som blir valgt, jf. tidligere høringsuttalelse fra kommunen. Kommunal sektor har startet arbeidet med å implementere digital kommunikasjon både mot privatpersoner og næringsliv. Sammenholdt med fig. 1 og 2 i høringsnotatet har kommunesektoren erfaring med bruk av sentral «meldingsformidler» basert på en modul utviklet og driftet i Bergen kommune siden februar 2011 (”Svar Ut”).

Oslo kommune anbefaler videre at det i § 2 vurderes å definere ”register over digital kontaktinformasjon og reservasjon”, jf. forslag til forskrift § 38. Fullmaktsforhold inngår i kontaktregisteret, jf. § 40 nr. 7. Behandlingsansvarlige for digital kontaktinformasjon og reservasjon, jf. § 39, vil følgelig være viktig part i denne sammenheng. Oslo kommune anbefaler at rollen som behandlingsansvarlig for registeret blir definert i § 2 (og ikke i § 39).

Forskrift § 3 inneholder definisjoner av begreper som dels gjelder begreper i paragrafen (”den anviste måten”), dels begreper av mer generell karakter (”elektronisk adresse” og ”elektronisk kommunikasjon”). Oslo kommune stiller spørsmål ved om det kan være hensiktsmessig å samle definisjoner i § 2.

I gjeldende forskrift § 8 (5) heter det at ”Forvaltningsorganet skal forebygge risiko for uberettiget innsyn i enkeltvedtak på en tilfredsstillende måte”. Oslo kommune mener det er uklart hvem som er ”forvaltningsorganet” – ”avsendervirksomhet”, jf. forslaget § 2 (1) nr. 3, eller ”sentralforvalter”, jf. forslaget § 2 (1) nr. 2. Kommunen mener at bestemmelsen også må gjelde sentralforvalter da det er denne som inngår avtaler med postboksleverandører. Alle aktørene er sentrale for å bidra til at løsningen ”hindrer uberettiget innsyn i enkeltvedtak”. I tillegg er det sentralforvalter som skal ha oversikt over fullmakter og tilganger (jf. § 8 a, jf. § 40 nr. 7).

§ 8 (7) Ekstra elektronisk varsel

Departementet har i punkt 6.3 spurt om i hvilke tilfelle/om det skal sendes ut ekstra elektronisk tilleggsvarsel. Slikt tilleggsvarsel skal komme etter et antall dager dersom den digitale postkassen ikke åpnes, jf. utkastet § 8 (7). Departementet har mer konkret spurt om det skal være opp til forvaltningsorganet selv å avgjøre om det skal sendes et slikt varsel, eller om det skal være et forskriftsfestet krav.

Det vil antagelig være nødvendig og tilstrekkelig at det opprettes et automatisk system som registrerer om postkassen er åpnet innen én uke eller ikke, og som deretter genererer et automatisk varsel. Det kan imidlertid stilles spørsmål ved hensiktsmessigheten med å varsle i samme kanal flere ganger. Det er vanskelig å utlede noen rettslige rammer for å besvare dette spørsmålet. Det vil bero på om eventuelle merkostnader med å innføre et slikt forskriftsfestet krav står i forhold til den økte rettssikkerheten det gir for borgerne å få et ekstra tilleggsvarsel.

§ 13 Styring og kontroll med informasjonssikkerhet

Det er positivt at bestemmelsen endres slik at det blir tydeligere fokus på styring og kontroll. Det er positivt at det presiseres uttrykkelig i § 13 punkt 2 at internkontroll på informasjonssikkerhetsområdet skal være en integrert del av virksomhetsstyringen. Oslo kommune har erfart at begrepet ”styringssystem” kan føre til misforståelser. I det offentlige leder dette i større grad tanken mot den politiske styringsdelen enn mot den rent administrative virksomhetsstyringen. Kommunen foreslår derfor at begrepet ”styringssystem” erstattes av ”virksomhetsstyringssystem” eller lignende, for å understreke at det er den administrative styringen og kontrollen det er snakk om her.

Kapittel 7 (§§ 27-37) Løsning for digital post fra forvaltningen og digitale postkasser

Det må avklares om Kapittel 7, §§ 27-37 skal gjelde alle Digitale postkasser for forvaltningen, herunder Altinn. Vi ber om at endringene i forskriften tilpasses til å kunne gjelde også den eksisterende sikre digitale postkassen og inkluderer regulering av utsending til næringslivet. Når en slik avklaring foreligger må kapittel 7 vurderes på nytt i forhold til hvordan denne skal forstås og benyttes.

Opprettelse av digitale postkasser.

I høringsbrevet spørres det særskilt om den enkelte bruker skal tildeles en digital postkasse dersom reservasjonsretten ikke benyttes, jf. forslag til forskrift § 29. Bestemmelsen omfatter innbyggere som ikke har reservert seg, men som heller ikke har valgt/opprettet en digital postkasse. Oslo kommune stiller spørsmål ved den praktiske gjennomføringen. Når det gjelder det anskaffelsesrettslige vurderinger knyttet til hvordan det offentlige skal fordele og velge mellom de ulike private postkasseleverandørene forutsetter vi at departementet har vurdert om dette er hensiktsmessig og de økonomiske følgene. Vi vil i tillegg stille spørsmål ved hvilke konsekvenser det vil få for kommunal sektor, og hvorvidt en bruker kan tildeles en annen postkasseleverandør enn den som brukeren (eventuelt) allerede benytter i sin kommunikasjon med kommunal sektor.

Ansvarsforhold og taushetsplikt

Kommunen har interesse i at rammene for kommunens ansvar som avsendermyndighet, er tilstrekkelig klart og entydig fastsatt. Videre er det av betydning for kommunen at også meldingsformidler og postkasseleverandør er bundet av klare og oversiktelige regler – det er foreslått at kommunen skal ha ansvar for å vurdere om det er forsvarlig å sende informasjon gjennom systemet eller ikke. Endelig er det generelt i kommunens interesse at løsningen er tillitvekkende overfor publikum med hensyn til informasjonssikkerhet, slik at den blir attraktiv å benytte seg av.

Bestemmelsen i § 31 regulerer avsendervirksomhetens ansvar. Bestemmelsen presiserer at det er avsendervirksomheten som er ansvarlig for de personopplysninger og innholdet for øvrig som sendes til mottakers digitale postkasse via løsning for digital post fra forvaltningen. Oslo kommune stiller seg bak prinsippet om at det er avsendervirksomhet som er ansvarlige for innholdet og vurdering av om de enkelte forsendelser kan sendes via en slik fellesløsning § 31 (1). Likevel mener vi forskriften og høringsnotatet ikke i stor nok grad hensyntar det trepartsforholdet som etableres (avsendervirksomhet, sentralforvalter og postboksleverandører). Dette synliggjøres i høringsnotatet hvor det fremgår at”[d]et er bare avsendervirksomhet som kan vurdere om løsningen for digital post fra forvaltningen er egnet for å formidle avsendervirksomhetens meldinger med tilhørende personopplysninger”. Vi vil presisere at løsningen handler om sikker digital posttjeneste, og utgangspunktet er at den skal inkludere

dokumenter med sensitive personopplysninger, slik at den fungerer som en løsning for å formidle alle enkeltvedtak fra offentlig sektor. Vi mener derfor at sentralforvalter av løsningen må gis et selvstendig ansvar for å vurdere sikkerheten til løsningen i et helhetlig perspektiv, på tilsvarende måte som regulering av ansvar avsendervirksomhet gis i § 31 (2). Selv om § 32 gir sentralforvalter et overordnet ansvar, mener vi dette bør presiseres. Vi foreslår nytt punkt i § 32, hvor det i tillegg fremgår at: *sentralforvalter er ansvarlig for å vurdere om løsningen har nødvendig funksjonalitet og er forsvarlig i et helhetlig samfunnsperspektiv. Forsvarlighetsvurderingen skal blant annet knyttes opp mot konsekvensen at all post¹ fra offentlig sektor sendes og er tilgjengelig i en felles postkasse for innbyggere og risikovurderinger knyttet til informasjonssikkerhet.*

En av grunnene er blant annet at kryptering av meldinger fremheves som et av de viktigste sikkerhetstiltakene for digital post, hvor kryptering skjer hos avsender og dekryptering foretas av mottaker. Samtidig åpner departementet for at ”i første omgang vil dekryptering trolig skje hos postkasseleverandøren” (jfr notat 8.3 5. avsnitt, s 39). Som departementet er kjent med har det den senere tid vært flere medieoppslag knyttet til spørsmålet om kryptering og vurdering av om løsningen uten kryptering er sikker nok for offentlig sektor. Dette understøtter derfor vårt innspill og argument for at sentralforvalter, som antas å være samme aktør som anskaffer og utvikler løsningen, og dermed stiller de faktiske kravene overfor eksterne leverandører, må få et selvstendig ansvar for vurdering av den totale informasjonssikkerheten i løsningen. Dette er grunnleggende for å sikre at løsningen ivaretar både de tekniske, funksjonelle og sikkerhetsmessige behov på vegne av offentlig sektor.

Kommentarene knyttet til ansvarsforhold i avsnittene over viser at det er behov for en presisering og klargjøring av hva som ligger i *ansvaret* som reguleres i § 31 (3) hvor det fremgår at avsendervirksomheten er ansvarlig helt frem til personopplysningene er mottatt i mottakers digitale postkasse.

Forvaltningsloven inneholder ingen sanksjonshjemler, og det er ingen bestemmelser om dette i forslaget til eForvaltningsforskriften. Det er kun personopplysningsloven som gir hjemmel for sanksjoner ved brudd på informasjonssikkerheten, jf personopplysningsloven § 46. Det kan derfor spørres hva som ligger i begrepet ansvar i forskriften. Personopplysningsloven skal gjelde parallelt med ansvarssystemet i forskriften. At loven gjelder parallelt med forskriften kan medføre at regelverket blir noe uoversiktlig, blant annet med hensyn til ansvarsforhold. Det hadde vært en fordel om forholdet til personopplysningsloven ble adressert i forskriften. Det er i prinsippet uheldig om kommunen som avsender skal ha ansvar for postkasseløsninger som kommunen ikke har noe forhold til, da det er sentralforvalter som inngår avtale med leverandør av postkasseløsningene.

Begrunnelsen for våre kommentarer støttes ytterligere av forskriftens § 34 (1) og (2) som regulerer taushetsplikt for postkasseleverandøren. Det er imidlertid ingen sanksjonshjemler knyttet til postkasseleverandørens overtredelse av taushetsplikten. Det kan derfor spørres om den forskriftsbaserte taushetsplikten for eksterne leverandører gir tilstrekkelig informasjonssikkerhet.

Bruk av og tilgang til den digitale postkassen

Bestemmelsen i § 35 regulerer mottakerens bruk av den digitale postkassen. I § 35 (1) heter det at ”Bare mottakeren skal ha tilgang til den digitale postkassen”. Det fremgår på s. 22 i

¹ Bortsett fra gradert post etter sikkerhetsloven

høringsnotatet at det i praksis vil gjelde unntak fra forskriften § 35 (1), fordi teknisk personell i enkelte tilfelle vil måtte få tilgang til postkassen, herunder i noen tilfelle tilgang til selve innholdet. Videre reiser høringsnotatet på s. 23 spørsmål om høringsinstansenes syn på tilbaketrekking av forsendelser der avsendervirksomhet har sendt feil brev til mottaker og mottaker ikke har åpnet meldingen. Oslo kommune mener det er nødvendig å regulere begge disse typer unntakshåndtering slik at forskriften blir klarere.

I § 35 (2) foreslås det derimot at ”Mottakere kan gi tilgang til den digitale postkassen til andre”. Oslo kommune stiller spørsmål ved denne adgangen og er svært skeptiske til hvordan dette skal håndteres, særlig med tanke på ivaretagelse av taushetsplikt og sikkerhetsaspekter. Spørsmålene som reiser seg ved en slik adgang er eksempelvis hvor mange andre man kan gi tilgang til, hvor lenge varer tilgangen for andre tildelte brukere, hvordan sikre at innbygger er godt nok informert om og blir gjort oppmerksom på konsekvensene av at andre får tilgang til posten. Eksempelvis må det være klart at man gir andre tilgang til alle brev fra forvaltningen, som kan inneholde helseopplysninger, økonomiske opplysninger og andre enkelt vedtak med ulik sensitivitetsgrad. Alle disse scenariene må belyses for å konkretiseres før man regulerer en mulighet for en slik ”åpen” tilgangsstyring.

Vi kan ikke se at forskriften regulerer, eller vil ivareta, de ulike problemstillingene og utfordringene knyttet til at mottaker gir tilgang til andre, jfr § 35 (2). Ut fra sikkerhets- og risiko vurderinger mener vi bestemmelsen bør utgå, og vi mener at tilgang for andre enn brukeren/mottakeren i første omgang må varetas gjennom fullmaktsbestemmelsen i § 8 a, jfr § 40, 7.

Bytte og opphør av postkasseleverandør

Bestemmelsen i § 36 (2) søker å regulere mottakeres mulighet til å bytte postkasseleverandør. Videre skal bestemmelsen i § 37 ivareta situasjonen som vil oppstå eksempelvis som resultat av at enkelte av postkasseleverandørene utgår i en anskaffelsesrunde eller som resultat av konkurs. Hensikten med reglene om overføring av innholdet i postkassen, er å sikre brukeren fortsatt tilgang til mottatte dokumenter. Begge bestemmelsene er i utgangspunktet sentrale og forutsettes regulert i en løsning hvor flere leverandører inngår.

Likevel savner Oslo kommune en redegjørelse og presisering som sikrer at forskriften kan etterleves og som gjør det mulig å kostnadsberegne konsekvensene av forskriftsbestemmelsene. For det første må det fremgå hvem mottakeren skal forholde seg til i dette flerpartsforholdet (eksisterende postkasseleverandør, ny postkasseleverandør eller sentralforvalter). I henhold til § 36 (2) ”skal all digital post fra forvaltningen i mottakers digitale postkasse overføres til ny postkasseleverandør på bestilling fra mottaker”. I tillegg vil vi påpeke at denne fleksibiliteten vil medføre kostnader, og vi ber derfor departementet redegjøre for hvem som skal dekke denne type ”følgekostnader” av den løsningen som innføres. I forhold knyttet til konsekvensene av § 37 vil det også være sentralt å spesifisere hvem som skal være ansvarlig for å gjennomføre overføringen.

§ 47 Overgangsbestemmelser

Bestemmelsen i § 47(4) regulerer offentliges mulighet til å bruke registrert kontaktinformasjon og foreslår at dersom kontaktinformasjonen ”ikke har vært brukt, blitt oppdatert eller bekreftet at er korrekt de siste 12 månedene” skal den ikke benyttes til å varsle vedkommende. Oslo kommune mener at fristen for bruk av eksisterende digital kontaktinformasjon bør være lenger enn 12 måneder. Dette begrunnes blant annet med at det vil være mange innbyggere som ikke har årlig kontakt med det offentlige.

Bestemmelsen i § 48 regulerer gjenbruk av personopplysninger i kontaktregisteret tilknyttet ID-porten. Oslo kommune støtter at det nye felles kontaktregisteret gjenbruker den informasjonen som den siste tiden er bygget opp i forbindelse med bruk av felles ID-port i offentlig sektor. Samtidig må vi igjen presisere at Altinn per i dag er den løsningen som forvalter en stor mengde kontaktinformasjon til landets innbyggere. Vi kan derimot ikke se at bestemmelsen ivaretar behovet for å sikre overføring av kontaktinformasjon som er i bruk for innbyggere via Altinn løsningen til det nye kontaktregisteret. Dette mener vi må bli regulert i § 48.

Vi ber om at § 48 regulerer gjenbruk av kontaktopplysninger for privatpersoner både tilknyttet ID-porten og Altinn.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Beskrivelsen av kostnader i høringsnotatet fra Fornyingsdepartementet vurderes som mangelfull. Det eneste som er omtalt og estimert i avsnittet er tilknytningskostnader i forbindelse med grensesnittet for å knytte seg til løsningen for digital post. Grensesnittet mot registeret over digital kontaktinformasjon og reservasjon er ikke estimert, kun omtalt. Forvaltning og driftskostnader knyttet til løsningen er verken omtalt eller estimert. Dette anses å være en kritisk mangel, ettersom valg av forretningsmodell og kostnader knyttet til dette antas å være den største kostnaden for offentlig sektor.

Det er tre forhold som bør omtales i knyttet til kostnadselementer ved innføring av denne løsningen:

- Kostnader knyttet til avsendervirksomhetenes tilpasninger i egne systemer ("avsender systemer")
- Virksomhetenes kostnader for tilknytning til meldingsformidler og kontakt- og reservasjonsregister.
- Drifts- og forvaltningskostnader (herunder prismodeller ved eventuell transaksjonskostnader)

Inntil kostnadsbildet er bedre utredet og avklart kan Oslo kommune ikke stille seg bak innholdet knyttet til økonomiske og administrative konsekvenser. Oslo kommune forutsetter derfor at det foretas en nærmere vurdering av forslagene økonomiske og administrative konsekvenser.

Ikrafttredelse

Vi er positive til flere av endringene som er foreslått i forskriften, og vil bidra til at løsningen for kommunal sektor tilpasses kravene i forskriften og tar i bruk kontakt-/reservasjonsregistret når det foreligger. Vi mener imidlertid ikrafttredelse av forskriften fra 01.01. 2014 er for tidlig, blant annet gir vi i vårt hørings svar konkrete innspill på flere forhold som departementet må vurdere å avklare. I tillegg vil det kreve tid for å tilrettelegge eksisterende løsninger for bruk av ny sikker digital postkasse og nytt kontaktregister. Vi tror det kan ta tid å oppdatere kontaktregisteret med reservasjoner og fullmakter slik at dette gjenspeiler brukernes ønsker. Vi foreslår derfor også at overgangsbestemmelsene varer utover 01.07. 2016.

Med hilsen

Arild Sundberg
Kommunaldirektør

Tron Kallum
Seksjonssjef

Godkjent og ekspedert elektronisk